

TŘETÍ KAPITOLA

Červenec

Necelý měsíc po svatbě Franka a Cleo se Quentin a Johnny rozešli. Cleo už nemohla Quentinovi věnovat veškerý svůj volný čas a on měl tudíž najednou spoustu energie, aby se soustředil na Johnnyho – a zjistil u něj závažné nedostatky. Ukázalo se, že Johnny je prostě jen další irská katolická primadona, která moc nasává. Měl republikánské rodiče, které tajně zbožňoval, a porost na jeho těle by se dal klidně označit za srst. Bez něj bude Quentinovi líp.

Když se tedy zbavil Johnnyho a Cleo měla pořád co dělat s Frankem, Quentin si mohl dělat, co se mu zachtělo, například zůstat celou noc vzhůru a dívat se na anime nebo kouřit v posteli jednu za druhou nebo přijmout exkluzivní pozvánku na orgie – což měl v plánu právě dnes večer. Pozvánku našel ve své skříňce v posilovně: „Chceme tě. Soukromá akce. Podrobnosti mailem.“ O těchhle dýcháncích už slyšel: pořádala je utajená síť gayů, jejichž cílem bylo obnovit éru skupinového sexu, jaký se provozoval před příchodem AIDS, v bezpečném, ale zároveň přepychovém prostředí. Pozvánku dostal poprvé a při pomýšlení, že ho kdosi pozoroval a vybral si ho, jím projel záchvěv rozkoše.

Johnny by tohle nikdy nedopustil. Byl na to moc usedlý, samý předsudek. Quentin měl tak jako tak původně v úmyslu jen se s ním párkrát vyspat, jenže Johnny se mu s tou svou agresivní ochotou vecpal do života. Když například Quentin u příležitosti svých narozenin pořádal večírek ve stylu francouzské revoluce, Johnny zakoupil starobylost francouzskou kuchařku a nabídl, že mu podle ní upeče dort, jaký bude chtít. Quentin zvolil hruškový dezert složený ze stovek jednotlivě poskládaných a polevou ozdobených plátek těsta. Ne že by byl takový milovník hruškových moučníků, ale tenhle mu připadal na přípravu nejnáročnější. Johnny mu ho bez jakýchkoli námitek upekl, a když pak Quentin stál nad jantarovou září šestadvaceti narozeninových svíček a díval se na ty stovky jednotlivě složených a polevou zdobených plátek těsta, byl si jistý, že ten dezert je projevem lásky tak ryzí, tak oddané, že takovou už nikdy nenajde.

Od chvíle, kdy se Cleo svěřil, že mu Johnny krade věci, v něm nicméně vzrůstalo podezření, že je to možná on sám a ne Johnny, kdo do vztahu vkládá víc. Celá záležitost vyvrcholila před několika dny, když se Quentin, který ve svém velkém bytě v nóbl budově během letních měsíců s oblibou udržoval nízkou teplotu kolem osmnácti stupňů, rozhodl obléct si svůj nejoblíbenější svetr z oranžového kašmíru, lehký jako peříčko. Marně ho hledal, a když se pak doplahočil dolů, zjistil, že ho má na sobě Johnny.

„To je můj svetr,“ pravil.

„No a?“

„Dobře víš, že ho mám nejradši. Koupil jsem si ho na výprodeji v Barneys Warehouse s Cleo.“

Johnny obrátil oči v sloup. „Ty jsi tak trošku posedlý, zlato.“

„Myslíš posedlý Barneys?“

„Myslím posedlý Cleo.“

Quentin si jemně odfrkl, trošku pohrdlivě, trošku zahanbeně. „Je to moje nejlepší kamarádka.“

„To bych snad měl být já, ne?“

Nabral si lžičku Quentinových čokoládových bio cereálií z Quentinovy keramické misky. Po bradě mu na Quentinův svetr stekl pramínek hnědého mléka. Johnny si olízl prsty a začal jimi do skvrny na svetru píchat. Quentin sebou trhl. Johnnymu se jen povedlo vetřít mléko do vláken pleteniny ještě hlouběji. Na oranžovém kašmíru zůstala světle hnědá stopa po kapce. Quentin za očima cítil stále větší horko.

„Svlíkni si to.“

„Cože?“ Johnny se zasmál. „Ne.“

Quentin si zvedl roztřesené ruce ke spánkům.

„SVLÍKNI SI TO!“ zařval.

Johnny na okamžik strnul s ústy dokořán. V koutcích rtů měl hnědé flíčky od čokolády. Vyskočil ze židle, serval ze sebe svetr a odhalil měkké pihovaté břicho.

„Ježíši, Quentine!“ Hodil po něm oranžovou kouli. „Je to jenom věc. To ti na ní fakt tolik záleží? Přináší ti štěstí nebo co?“

„Nepřináší mi neštěstí,“ opáčil Quentin.

„Věci nejsou lidi, Quentine,“ pronesl Johnny tak nafoukaně, jak to dokáže jen úplný tupec.

„Věci ze mě nedělají blbečka,“ řekl Quentin. „Věci mi nekradou mou totožnost.“

„Nekradou ti totožnost?“ Johnny si rukama sevřel nahou hrud' a rozhlédl se s naléhavým výrazem, jako by se předváděl obecnostvu nějaké odpolední talk show. „To máš od Cleo?“

To vlastně neměl – Cleo k tématu „Johnny“ vždy přistupovala s diplomatickou zdrženlivostí –, ale nechat Johnnyho, aby si myslel, že ano, přinášelo Quentinovi pocit uspokojení.

„Cleo se mě jen snaží chránit,“ řekl upjatě. „To totiž nejlepší přátelé dělají.“

Johnny stáhl obličej do nepřitažlivé zachmuřené grimasy.

„Britská čubka,“ vyplivl jízlivě.

„Kdyby byla z Ohia jako ty, tak by se ti zamlouvala víc?“ odsekl Quentin.

„Už posté ti říkám, Quentine, že Cincinnati patří k těm *nejevropštějším* městům v Americe.“

Quentin se nedokázal neušklíbnout.

„Vidíš!“ vykřikl Johnny. „Ty jsi snob, zrovna jako ona. Na tý její svatbě jste mě oba nechali asi hodinu o samotě. Zjevně si myslí, že pro tebe nejsem dost dobrej.“

„Možná proto, že nejsi,“ řekl Quentin.

Johnny dramaticky zalpal po dechu. „Celou dobu jsem ti dával jenom lásku,“ řekl. „Jenže ty jsi tak v prdeli, že to ani nepoznáš.“

„Možná,“ odvětil Quentin. Sehnul se, zvedl z podlahy svetr, hodil si ho přes rameno a rázem se v něm vzepjala hrdost. „Jenže mně stačí, když poznám italský kašmír.“

Na tuhle repliku byl docela pyšný, protože mu připadala jako z nějakého filmu a skvěle vystihla tón na pomezí rezignace a naděje. Pýchu si vychutnával, dokud Johnny neudělal krok k němu a nepraštil ho přímo do čelisti. Měl dojem, že mu ve tváři vybuchl ohňostroj.

„Ty a ona si se zasloužíte,“ řekl Johnny.

Za normálních okolností by ho Quentin uštěpačně opravil (ty a ona si *jeden druhého* zasloužíte!), ale teď byl tak ohromený, že zůstal zticha, zatímco Johnny, stále do půl těla nahý, vyrazil z bytu. Práskl za sebou dveřmi a Quentin k vlastnímu údivu zjistil, že mu vyhrkly slzy. Jednou rukou se držel za tvář a čekal, až se slzy ztratí. Když se to nedařilo, zavolal Cleo.

Za půl hodiny už byla u něj v kuchyni. Na sobě měla tradiční mexické šaty s výšivkou a vlasy, zapletené do dvou dlouhých rybích copů a svázané bílými stužkami, jí splývaly po zádech. Na Quentinův vkus byl její styl až příliš „boho“, ale oceňoval, že si na svém vzhledu vždy dává záležet. Postavila před něj láhev jeho oblíbené japonské limonády a krabičku ibuprofenu a starostlivě si prohlédla jeho obličej.

„Dělá se ti modřina,“ řekla. „Co se stalo?“

„Oblíkl si můj svetr,“ odpověděl Quentin nevrle. „A je to psychopat.“

„Nemáš mražený hrášek?“

Otevřela mrazák, v němž se nacházela pouze velká mražená láhev vodky a tři kartony polských cigaret. Podívala se na Quentina se zdviženým obočím. Pokrčil rameny.

„Takhle zůstanou čerstvé.“

Cleo vytáhla láhev a omotala ji utěrkou. Usadila se proti Quentinovi a opatrně mu láhev přitiskla k čelisti. Z očí mu pořád teklo.

„Bolí?“ zeptala se Cleo.

Quentin zavrtěl hlavou a hřbetem ruky si nešetrně přejel po obličejí.

„Nevím, proč jsem tak...“ Zarazil se a otřel si ruce o kalhoty. Pokusil se o smích, ale z hrdla mu vyšel jen náznak vzlyku.

„Jenom je to citlivé,“ řekla Cleo a něžně přiložila dlaň na jeho tvář. „Zasáhl tě na citlivém místě, to je to.“

Sklonil hlavu a přitiskl čelo na její. Zrovna se jí chystal říct, že se skládá výhradně z citlivých míst, když jí zabzučel telefon a odtáhla se.

„Řeknu Frankovi, aby se tady stavil, ano?“ prohodila.

Quentina to okamžitě podráždilo.

„Nebo možná radši ne?“

„Quentine.“ Nasadila tón přísné matky. „Víš, kolik má Frank práce, a spolu jsme vlastně jedině o víkend. Prosím tě, nekomplikuj to.“

„Nemohla by ses na to vykašlat?“ zakňoural Quentin. „Vždyť se na něco vykašleš každou chvilku. To je jedna z tvých nejlepších vlastností.“

„Jenže já nechci. Celé dopoledne jsem malovala a teď se chci vidět se svým manželem.“

„Můžeš mu klidně pořád říkat Frank. Tohleto ‚můj manžel sem‘ a ‚můj manžel tam‘ fakt nesnáším.“

„Ale vždyť to je můj manžel!“

„Jenom proto, že jsi potřebovala vízum.“

„Říkám ti pořád, že jsme se *nebrali* jen kvůli vízu.“ Unaveně vzdychla. „Proč se chováš takhle? Franka máš přece rád, to snad víš, ne? A já jsem s ním šťastnější než s kýmkoli, koho jsem kdy potkala...“

Cleo se pustila do monologu o manželském štěstí, které s Frankem prožívají, ale Quentin už ztratil zájem. Franka měl skutečně rád – uměl pořádně zakalit a na rozdíl od těch nemytých skateboardistů a pouličních umělců, se kterými Cleo obvykle chodila, měl aspoň nějaké peníze –, ale ke Cleo Frank doopravdy nepatřil. Patřil k ní Quentin. V hloubi duše Quentin choval představu, že s Cleo nakonec skončí spolu, samozřejmě ne v romantickém slova smyslu, ale jako pravé spřízněné duše, a společně zestárnou v nějaké rozpadající se vilce, kde je budou obklopotvat čistokrevní psi a starožitné kožesiny. Frank pro Cleo představoval jen krátkou mezihru, výlet do říše tradiční heterosexuality. S Quentinem pro sebe byli stvoření, byli si navzájem bližší než pro kteréhokoli z nich jejich pokrevní příbuzní. Prakticky byli sestry.

„...dokonce jsem vysadila antidepressiva,“ říkala Cleo.

Quentin se rázem opět soustředil.

„Ale ne, zlato. To u tebe *není* dobrý nápad. Pamatuješ si na tu loňskou smutnou Cleo? Nikdo nestojí o to, aby se vrátila.“

„To bylo jen tím, že jsem byla osamělá, a taky, vždyť víš, to s mou mámou. Teď můj život vypadá úplně jinak. Mám Franka, mám opravdový domov...“

„Jeho domov.“

„*Náš* domov. Prostě myslím, že teď mám daleko lepší šanci být šťastná. Rozhodně.“

Quentin pocítil záchvěv znepokojení, po němž následovala úplná vichřice netečnosti. Cleo si koneckonců udělá, co bude chtít.

„Je to tvůj život.“ Pokrčil rameny. „Dovol mi jenom jednu otázku. A musíš odpovědět popravdě.“ Zadíval se jí hluboko do

očí. „Kdy jsi naposledy byla s nějakým hetero chlapem, a myslím *kterýmkoli* hetero chlapem, a on řekl něco zajímavějšího než to, co už sis stejně myslela?“

Cleo se zasmála a uhnula pohledem.

„Řeknu Frankovi, aby nám přinesl oběd,“ řekla.

„Beru to jako ‚nikdy‘.“

Ve chvíli, kdy dorazil Frank s taškami plnými suši, už Quentinu bradu pokrývaly fialové podlitiny a tepala mu v ní tupá bolest. Cleo se vrhla Franka přivítat, jako by to byl voják vracějící se s válečnou kořistí, a začala z plastových krabiček servírovat polévku miso, salát z mořských řas a rýži.

„Teď můžeš aspoň říkat, že jsi ustál ránu a nesložil ses,“ poznamenal Frank. „Což bych já tvrdit nemohl.“

Quentin si ho změřil od hlavy k patě.

„Čím to, že mě to nepřekvapuje,“ pravil. „Připomeň mi, proč že jsi vlastně tady?“

Cleo na něj prosebně pohlédla.

„Hele, dělal jsem si o tebe starosti,“ řekl Frank a odtrhl prstem ruku od Cleo. „A víš co, navíc se ti může hodit, když tady bude nějaký chlap, pro případ, že by se vrátil.“

„Podle mých zkušeností právě to, když je tu nějaký chlap, působí problémy,“ odsekl Quentin.

Frank se zasmál. „S tím nemůžu nesouhlasit.“

Když se ale Johnny později téhož večera skutečně vrátil, Quentin byl rád, že Frank zůstal. Zrovna se dívali na jeden z Quentinoých oblíbených dokumentů, *Princezna Diana: Její život ve špercích*, a popíjeli džus s vodkou, která mezitím zteplala, když zaslechli, jak se otvírají dveře bytu. Johnny zařval Quentinovo jméno. Znělo to poněkud zastřeně. Cleo položila ruku Quentinovi na nohu a naznačila mu, aby se nehýbal. Frank vstal a vykročil ke dveřím. Quentin slyšel, jak tam polohlasně hovoří, a pak Johnny zvýšeným hlasem prohlásil, že ho chce vidět. Quentin setřásl Cleo a udělal pár kroků k nim.